

Trolí stěna (Trollvegen) – nejvyšší kolmá stěna Evropy a pod ní staříčkový policejní Brouk.

Po půlnoci máme glóbus na Nordkappu – nejsevernějším místě Evropy – sami pro sebe. Škoda že jsme se u glóbu nemohli vyfotit i s VW, ale respektoval jsem zákaz vjezdu.

Cestou vidíme desítky velkých a krásných vodopádů.

pánská jízda na sever.

Nordkapp, říše Sámů nebo Lofoty – nejen tyto skandinávské perly byly cílem čtyř Jihomoravanů, kteří si splnili svůj klukovský sen. A vybrali si k němu toho nejlepšího parťáka na čtyřech kolech. Se stanem na střeše.

Text **Štěpán Vorlíček** Foto **David Kšica**

Podnikám v přepravě osob s Rolls-Roycem, který se hodí na slavnostní příležitosti, k soukromému ježdění ale není. Když jsem zvažoval nákup nového rodinného auta za starší Octavii, věděl jsem, že by se i do firmy hodil mikrobus, který by odvezl větší počet lidí. Myšlenka k propojení mé vášně pro cestování nebyla daleko – připlatil jsem si oproti klasickému mikrobuse za verzi California Beach. Variabilita toho auta dokonale naplňuje ideál cestování a svobody,“ vysvětluje David Kšica, jak se ke svému autu dostal.

Vůz koupil v roce 2012 a hned vyrazil na rodinnou dovolenou. Jejich první cesta vedla podél chorvatského a černohorského pobřeží až do Albánie a zpět přes Bosnu a Hercegovinu, Slovinsko a Rakousko. O rok později pak Kšicovi poznávali krásy severní a střední Itálie.

Loni ale zvítězily třináct let staré plány na velkou severskou cestu. Devatenáct dnů a devět tisíc kilometrů – z toho šest tisíc mimo dálnice – ale na rodinu už bylo velké sousto. David proto do Kalifornie přibral tři kamarády a mohla začít velká červencová pánská jízda na sever.

„Vezli jsme s sebou velkou haldu věcí včetně nemalé zásoby piva, samozřejmě. Všechnu tu bagáž bychom

do žádného kombíku nenaskládali. Na těchto velkých cestách to uvnitř řešíme tak, že vyndáme dvě sedadla z prostřední řady a zadní lavici posuneme úplně dopředu. Vznikne tím obrovský prostor na zavazadla,“ popisuje David výhody velkého auta.

Komfort zažívali cestovatelé i v noci, nesnažili se totiž vměstnat dovnitř všichni čtyři. „Já jsem spal nahoře ve výklopném stanu, jeden kamarád na sklopených zadních sedadlech a další dva v klasickém stanu. Do auta by se vešli také, ale takto měl každý víc prostoru. S rodinou se ale v autě pohodlně vyspíme ve čtyřech,“ vypráví David a dodává, že California má množství výhod třeba i proti obytným vozům: „Někdo možná namítne, že klasický obytný automobil je prostornější. To je sice pravda, na druhou stranu se nedá používat jako běžné rodinné auto a ani neodveze až sedm lidí. Navíc má Kalifornie výrazně nižší spotřebu paliva než ‚obytnák‘. Lze jezdit svižněji, vůz tolik nereaguje na boční vítr, ušetříte na trajektech i v kempech a na rozdíl od klasických karavanů zaparkujete i v těsném místě pro osobní vozy. Pro mě osobně je Volkswagen California Beach tím nejvariabilnějším autem a mít čas a finance, troufnu si s ní i na cestu kolem světa,“ končí David své povídání.

Od outdooru k Rollsu

Už od klukovských let měl k autům blízko a skončil u nich, i co se tématu jeho podnikání týká. David Kšica se ve dvaceti letech pustil do prodávání outdoorové výbavy. Když ale kolem roku 2010 začalo být příliš těžké konkurovat asijské produkci, přeorientoval se na přepravu osob mimo dalších se starší limuzínou Rolls-Royce. Ta je hitem hlavně na svatbách. Jak firma Newport Car rostla, přicházela potřeba mít možnost přepravit i větší počet lidí. Koupil proto mikrobus Volkswagen California ve verzi Beach. Používá ho v práci i ve volném čase, přesto za dva roky svítí na tachometru jen něco přes šedesát tisíc kilometrů. „Mám ve firmě víc aut, Californii si šetřím,“ směje se David.

Skokanský můstek v Oslu. Byl z něj krásný výhled, a to za sebou nemáme ještě ani 300 kilometrů cesty na sever.

Volkswagen California

Vychází z modelu Multivan

a přidává k němu fascinující variabilitu a výbavu, kterou oceníte nejen na dlouhých cestách. Díky otočným sedačkám vytvoříte útulný obývací, a když prší, na skládacím stolku si můžete zahrát třeba prší. Po vyklopení střechy vznikne prostorný stan, další dva světoběžníci se vyspí na rozkládací posteli dole. California může mít kuchyňku se sporákem, dřezem a chladničkou nebo prostornou šatní skříň. Výsuvná markýza odstíní sluníčko při rodinném obědě, kempinkové židle se během cesty schovají ve výplni zadních dveří. A s Californií se rozhodně nemusíte bát sjet mimo silnice – s plně naloženým vozem se můžete brodit až třiceti centimetry vody, stoupat do 37stupňových krpálů a překážkou nejsou ani výjezdy a sjezdy: nájezdové úhly vpředu a vzadu jsou 21, respektive 17 stupňů, přechodový pak 14 stupňů.

»Mít čas a finance, troufnu si s ní i na cestu kolem světa.«

Střípky z norského deníku

2. den

Najíždíme na trajekt a po čtyřech hodinách připlouváme do švédského Trelleborgu. Najíždíme na E6, po které na jedné na naší cestě nejvíce kilometrů. Pokračujeme podél západního pobřeží na sever, obdivujeme Šerové ostrůvky a v noci přijíždíme do kempu u Tanumu. Najeto 468 km.

3. den

Dopoledne si prohlížíme zdejší skalní malby z doby bronzové, které jsou zapsané v UNESCO, a také Vikingské muzeum. Pokračujeme 115 km od Tanumu na severozápad Švédska, kde se v malé víse jménem Böstnäs nachází lesní vrakoviště. Je tu asi 1 500 vozů pokrytých mechem, mimo jiné spousty Brouků a T1. Mezi auty je možné se procházet, fotit, ale z vozů se nesmí nic brát. Na norské hranice je to z lesního vrakoviště už jen pár kilometrů. Pokračujeme směr Oslo, kam večer přijíždíme. Autem vyjíždíme na vyhlídku nad městem, kde stojí obrovský skokanský můstek a odkud je nádherný výhled na Oslo. Najeto 298 km.

6. den

Procházíme Bergenem, druhým největším městem Norska. Nejvíc nás zaujmou domy na nábřeží Bryggen, které jsou zapsané v UNESCO. Odpoledne pokračujeme po silnici E39. Trajektem Lavik-Oppedal přeplováme jeden z mnoha fjordů. V noci přijíždíme k ledovci Briksdalsbreen, kde nocujeme. Spíme kousek od ledovce, takže je poprvé cítit chlad. Na rozdíl od jihu je zde i pozdě v noci stále světlo, takže dny jsou delší a delší. Najeto 323 km.

7. den

Ráno vycházíme na procházku k ledovci. Po cestě jsou značky, kam ledovec sahá před 100, 50, 20 a 10 lety. Úbytek je obrovský. Samotný ledovec dnes končí ve skalách za zábradlím, takže jsme si na něj nesáhli. Pokračujeme autem k vyhlídkové hoře Dalsnibba. Naskýtá se nám překrásný výhled na hornaté Norsko a Geirangerfjord, který patří mezi nejkrásnější norské fjordy. Pokračujeme k Cestě trollů, přespáváme kousek před ní. Najeto pouze 180 km.

8. den

Ráno přijíždíme k proslulé Cestě trollů (Trollsting). Kocháme se výhledem a obdivujeme krásnou silnici a cyklisty, kteří zdolávají velké stoupání na kolech. Připevňujeme kameru na auto a vzhůru do serpentín. Trollí cesta nabídne jedenáct ostrých zatáček, vodopád a krásné výhledy. Pokračujeme dále, tentokrát k nedaleké Trollí stěně (Trollveggen) – je to nejvyšší kolmá stěna Evropy, kterou hlídá dole zaparkovaný staříčkový policejní Volkswagen Brouk. Večer ještě stihneme prohlídku Trondheimu s nejseverněji položenou kamennou katedrálou. Najeto 339 km.

12. den

Přijíždíme do Alty. Je tu muzeum a tři tisíce skalních maleb z doby kamenné (UNESCO). Zde žili lidé již před osmi tisíci lety. Poté přijíždíme do města samotného, které je malé, ale velmi moderní. Z Alty již míříme přímo na Nordkapp – nejsevernější místo pevninské Evropy. Přímou na pevnině však není. Dostáváme se na něj podmořským tunelem. Přijíždíme před půlnocí, abychom stihli půlnoční slunce. Bohužel je velmi oblačno. Přespali jsme a zažili nejchladnější, největřnější a také nejdeštivější noc na této cestě. Dnes najeto 436 km, celkem na sever 4 831 km.

13. den

Ráno po pár hodinách spánku opouštíme Nordkapp a vyrážíme na jih směr Finsko. Dnes na silnici potkáváme nejvíc sobů. Vzhledem k silnému dešti míjíme městečko Karasjok se sídlem Sámského parlamentu v severním Finsku a oblastí Laponska dojedeme až k posvátnému jezeru Laponců Inari. Najeto 380 km.

16. den

Ráno přijíždíme do dřívějšího hlavního města Švédska Uppsala, která je dnes čtvrtým největším švédským městem. Odpoledne jím procházíme. Je tu nejstarší severoevropská univerzita a známá katedrála. Odtud je to do Stockholmu po dálnici jen chvilka. Hlavní švédské město nás přivítalo teplotním rekordem – teploměr ukazoval nad 30 °C. Procházka starým městem s královským palácem ale byla příjemná. Stín jsme našli také v muzeu lodi Vasa. Tahle válečná loď byla vyzdvižena po 333 letech z mořského dna a její prohlídka stála za to. Najeto 551 km.

17. den

Odpoledne přijíždíme do třetího největšího města Malmö, kde je nejvyšší mrakodrap Skandinávie. Za zhlédnutí stojí i krásné historické centrum města a pevnost Malmöhus. Večer přejíždíme přes druhý největší most světa Öresund do dánské Kodaně. Najeto 450 km.

19. den

V noci překračujeme hranice, v Praze najíždíme na D1 směr Brno. Jsme doma. Jen si tak odevzdaně povzdychneme nad stavem našich silnic. Na celé cestě nedostala California tak zabrat jako na „dé jedniče“. Ráno přijíždíme na jižní Moravu. Z Kodaně jsme najeli 1 316 kilometrů, z Nordkappu na jih 3 909 kilometrů a celkově jsme urazili 8 740 kilometrů.

Cesta nikdy nekončí. S Californií bychom mohli klidně jet dál.